

1. Τά ήχητικά υποθέματα, άκόμα κι άν ενσωματώνουν προστατευόμενα μουσικά έργα, είναι προϊόντα στα όποια έχει εφαρμογή τό καθεστώσ τής ελεύθερης κυκλοφορίας τών εμπορευμάτων πού προβλέπεται από τή συνθήκη ΕΟΚ.
 2. Ή έκφραση «προστασία τής βιομηχανικής και έμπορικης ιδιοκτησίας» πού αναφέρεται στο άρθρο 36 τής συνθήκης ΕΟΚ, περιλαμβάνει τήν προστασία πού παρέχει τό δικαίωμα του δημιουργού, ιδίως κατά τό μέτρο πού αποτελεί αντίκειμενο έμπορικης εκμεταλλεύσεως υπό τή μορφή άδειών εκμεταλλεύσεως ίκανών νά επηρεάσουν μέσα στα διάφορα Κράτη μέλη, τή διανομή εμπορευμάτων πού ενσωματώνουν τό προστατευόμενο φιλολογικό ή καλλιτεχνικό έργο.
 3. Ό δικαιούχος δικαιώματος βιομηχανικής και έμπορικης ιδιοκτησίας πού προστατεύεται από τή νομοθεσία ενός Κράτους μέλους, δέν μπορεί νά επικαλεσθεί τή νομοθεσία αυτή γιά νά αντίταχθεί στην είσαγωγή προϊόντος πού έχει νόμιμα διοχετευθεί στην άγορά άλλου Κράτους μέλους από τόν ίδιο τό δικαιούχο του δικαιώματος ή μέ τή συναίνεσή του. Συμβαίνει τό ίδιο σε σχέση μέ τό δικαίωμα του δημιουργού του όποιοι ή έμπορική εκμετάλλευση δημιουργεί τά ίδια προβλήματα μέ εκείνα πού δημιουργεί ένα άλλο δικαίωμα βιομηχανικής και έμπορικης ιδιοκτησίας. Κατά συνέπεια, οδτε ό δικαιούχος του δικαιώματος του δημιουργού ή ό άδειούχος εκμεταλλεύσεώς του, οδτε μιά εταιρεία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, ή όποια ενεργεί επ' όνόματι του δικαιούχου ή του άδειούχου εκμεταλλεύσεως, μπορούν νά επικαλεσθούν τό άποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως πού παρέχεται από τό δικαίωμα του δημιουργού γιά νά έμποδίσουν ή νά περιορίσουν τήν είσαγωγή ήχητικών υποθεμάτων, τά όποια έχουν διοχετευθεί νόμιμα στην άγορά άλλου Κράτους μέλους από τόν ίδιο τό δικαιούχο ή μέ τή συναίνεσή του.
 4. Ή ύπαρξη άνομοιομορφίας μεταξύ τών έθνικών νομοθεσιών, ή όποια μπορεί νά νοθεύσει τόν ανταγωνισμό μεταξύ τών Κρατών μελών, δέν μπορεί νά δικαιολογήσει τό γεγονός τής παροχής, εκ μέρους Κράτους μέλους, μιάς νόμιμης προστασίας στην πρακτική ενός ιδιωτικού οργανισμού, πού είναι άσυμβίβαστη προς τούς κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας τών εμπορευμάτων.
- Τά άρθρα 30 και 36 τής συνθήκης έμποδίζουν τήν εφαρμογή μιάς έθνικής νομοθεσίας, ή όποια επιτρέπει σε μιά εταιρεία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, έξουσιοδοτημένη νά προστατεύει τά δικαιώματα του δημιουργού των συνθετών μουσικών έργων, τά όποια έχουν εγγραφεί σε δίσκους ή σε άλλα ήχητικά υποθέματα σε άλλο Κράτος μέλος, νά επικαλείται αυτά τά δικαιώματα γιά νά αξιώνει, σε περίπτωση διανομής τών εν λόγω ήχητικών υποθεμάτων μέσα στην έθνική άγορά, οδταν τά υποθέματα αυτά έχουν ήδη, τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σ' αυτό τό άλλο Κράτος μέλος από τούς δικαιούχους τών δικαιωμάτων του δημιουργού ή μέ τή συναίνεσή τους, τήν καταβολή τελών εκμεταλλεύσεως αντίστοιχόντων στα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως πού συνήθως εισπράττονται γιά τή διάθεση στην έθνική άγορά, άφου άφαιρεθούν τά λιγότερο ύψηλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως, τά όποια καταβάλλονται στο Κράτος μέλος κατασκευής.

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 55 και 57/80

πού έχουν ως αντικείμενο αίτήσεις του Bundesgerichtshof (Ανώτατο Όμοσπονδιακό Δικαστήριο) προς τό Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 τής συνθήκης ΕΟΚ, μέ τίς όποίες ζητείται, στο πλαίσιο έκκρεμών διαφορών ένώπιον αυτού του δικαστηρίου μεταξύ

MUSIK-VERTRIEB MEMBRAN GMBH, Άμβουργο (υπόθεση 55/80) και
K-TEL INTERNATIONAL, Φραγκφούρτη (υπόθεση 57/80),

κατά

GEMA — GESELLSCHAFT FÜR MUSIKALISCHE AUFFÜHRUNGS- UND MECHANISCHE VERVIELFÄLTIGUNGSRECHTE (εταιρεία δικαιωμάτων του δημιουργού), Βερολίνο,

ή έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς την έρμηνεία των άρθρων 30 έπ. της συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, P. Pescatore, Mackenzie Stuart και T. Koormans, προέδρους τμημάτων, A. O'Keefe, G. Bosco και A. Touffait, δικαστές,

γενικός εισαγγελεύς: J.-P. Warner
γραμματεύς: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Οι διατάξεις περί παραπομπής, ή διεξαγωγή της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που αναπτύχθηκαν δυνάμει του άρθρου 20 του Όργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ συνοψίζονται ως ακολούθως:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. α) στην υπόθεση 55/80

Η έπιχείρηση Musik-Vertrieb membran GmbH εισήγαγε στην Όμοσπονδιακή

Δημοκρατία της Γερμανίας ήχητικά υποθέματα (δίσκους, κασέτες μουσικής), τά όποια προέρχονταν από τό έξωτερικό, μεταξύ δέ άλλων και από Κράτη μέλη της Εύρωπαϊκής Κοινότητας, όπου τά προϊόντα αυτά κυκλοφορούσαν ελεύθερα. Τά ήχητικά υποθέματα περιέχουν προστατευόμενα μουσικά έργα. Για την αναπαραγωγή και τή διανομή των προστατευομένων μουσικών έργων είχαν χορηγηθεί άδειες έκμεταλλεύσεως στή χώρα κατασκευής και είχαν καταβληθεί τά αντίστοιχα τέλη.

Ἡ GEMA πέτυχε ἀπὸ τὸ Landgericht τοῦ Ἀμβούργου τὴν ἐκδοσὴ ἀποφάσεως, ἡ ὁποία καταδίκασε τὴ Musik-Vertrieb membran νὰ παράσχει λεπτομερεῖς πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὰ ἡχητικὰ ἀποθέματα πού εἰσήγαγε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ στὴ Γερμανία, ἀπὸ τὴν 1η Ἀπριλίου 1973. Ἡ GEMA εἶχε στηρίξει τὴν ἀγωγή της στὸ ἄρθρο 97 τοῦ νόμου περὶ δικαιωμάτων τοῦ δημιουργοῦ (Urheberrechtsgesetz), γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἡ ἐναγομένη εἶχε προσβάλει τὸ δικαίωμα διανομῆς τῶν δημιουργῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὴ GEMA, καὶ ὄφειλε ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποζημίωση ἴση μὲ τὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δικαιωμάτων ἐκμεταλλεύσεως πού εἶχαν ἤδη καταβληθεῖ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τῶν τελῶν ἐκμεταλλεύσεως πού ἴσχυαν στὴ Γερμανία. Προκειμένου νὰ ὑπολογίσει τὴ διαφορὰ αὐτή, ἡ GEMA ἀρκέσθηκε σὲ πρώτη φάση νὰ ἀπαιτήσει τὴν παροχὴ πληροφοριῶν.

Τὸ Hanseatisches Oberlandesgericht, πού ἐκδίκασε τὴν ἔφεση τῆς ἐναγομένης, ἐπικύρωσε τὴν πρωτόδικη ἀπόφαση.

6) στὴν ὑπόθεση 57/80

Ἡ ἐπιχείρηση K-tel International εἰσήγαγε τὸ 1974 στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία δίσκους, πού προέρχονταν ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Βρετανία, στοὺς ὁποίους εἶχαν ἐγγραφεῖ προστατευόμενα μουσικὰ ἔργα. Γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή καὶ διανομὴ τῶν προστατευομένων μουσικῶν ἔργων εἶχε παραχωρηθεῖ μέσα στὴ Μεγάλῃ Βρετανία μιά ἀδεία ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τὴν ἐταιρεία ἐκμεταλλεύσεως «Mechanical Copyright Protection Society Ltd. (MCPS)», δικαιοῦχο δικαιωμάτων τοῦ δημιουργοῦ, σὲ μιά θυγατρικὴ ἐταιρεία τῆς K-tel, τὴν K-tel International Ltd. Ἡ ἀγγλικὴ ἐταιρεία εἶχε καταβάλει τέλη ἐκμεταλλεύσεως στὴ MCPS. Τὸ ὕψος τῶν τελῶν αὐτῶν ἀντιστοιχοῦσε στὸ ποσὸ πού ζήτησε ἡ MCPS γιὰ τοὺς δίσκους πού προορίζονταν νὰ διατεθοῦν στὴ Μεγάλῃ Βρετανία.

Ἡ MCPS μάταια προσπάθησε νὰ λάβει ἀπὸ τὴν K-tel International Ltd., στὴ Μεγάλῃ Βρετανία γιὰ τοὺς δίσκους πού εἶχε ἐξα-

γάγει στὴ Γερμανία, τὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν τελῶν ἐκμεταλλεύσεως πού εἶχαν καταβληθεῖ στὴ Μεγάλῃ Βρετανία καὶ ἐκείνων πού ἴσχουν στὴ Γερμανία.

Ἡ GEMA πέτυχε ἀπὸ τὸ Landgericht τῆς Φραγκφούρτης νὰ καταδικάσει τὴν K-tel νὰ τῆς καταβάλει, γιὰ τοὺς δίσκους πού εἰσήγαγε στὴ Γερμανία, τὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν τελῶν ἐκμεταλλεύσεως πού εἶχε καταβάλει ἡ K-tel International Ltd στὴ MCPS μέσα στὴ Μεγάλῃ Βρετανία καὶ τῶν τελῶν πού ἴσχουν στὴ Γερμανία. Ἡ GEMA εἶχε ἀξιώσει αὐτὸ τὸ ποσὸ ὡς ἀποζημίωση κατὰ τὴν ἔννοια τοῦ ἀρθροῦ 97 τοῦ νόμου περὶ δικαιωμάτων τοῦ δημιουργοῦ (Urheberrechtsgesetz), γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἡ K-tel εἶχε προσβάλει τὸ δικαίωμα διανομῆς τῶν δημιουργῶν πού ἀντιπροσωπεύονταν ἀπὸ τὴ GEMA.

Τὸ Oberlandesgericht τῆς Φραγκφούρτης, πού ἐκδίκασε τὴν ἔφεση τῆς ἐναγομένης, ἐπικύρωσε τὴν πρωτόδικη ἀπόφαση.

2. Τὰ δικαστήρια ἔκριναν, στὶς δύο ὑποθέσεις, ὅτι τὸ δικαίωμα διανομῆς δίσκων στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας δὲν εἶχε ἀναλωθεῖ μὲ τὴν κυκλοφορία τους στὴ Μεγάλῃ Βρετανία καὶ ὅτι οἱ διατάξεις τῆς συνθήκης ΕΟΚ περὶ ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων δὲν ἀντιτίθενται στὴν ἀξίωση καταβολῆς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν τελῶν ἐκμεταλλεύσεως· εἰδικότερα, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μέτρο ἰσοδύναμο πρὸς ποσοτικὸ περιορισμὸ ἀποτελέσματος. Στὴν ὑπόθεση 55/80, ἐπομένως, ἔκαναν πρῶτ' ἀπ' ὅλα δεκτὸ τὸ αἴτημα παροχῆς πληροφοριῶν.

3. Οἱ δύο ἐπιχειρήσεις Musik-Vertrieb membran GmbH καὶ K-tel International (στὸ ἐξῆς ἀποκαλούμενες· ἀναρρεσιούσες) ἄσκησαν ἀναίρεση κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ Bundesgerichtshof (Ἀνώτατο Ὁμοσπονδιακὸ Δικαστήριον).

Μέ δύο διατάξεις τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1979, τὸ Bundesgerichtshof ἀνέβαλε τὴν ἐκδοσὴ ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ ζήτησε

από τό Δικαστήριο νά άποφανθεί προδικαστικά, στις δύο υποθέσεις, επί του άκόλουθου έρωτήματος:

«Συμβιβάζεται μέ τίς διατάξεις της συνθήκης ΕΟΚ περί ελεύθερης κυκλοφορίας των έμπορευμάτων (άρθρα 30 έπ. της συνθήκης) τό νά κάνει χρήση μιά έταιρεία δικαιωμάτων του δημιουργού — έξουσιοδοτημένη μέ την άσκηση των δικαιωμάτων αυτών — του άποκλειστικού δικαιώματος πού αναγνωρίζεται στό δημιουργό σέ ένα Κράτος μέλος Α νά καθορίζει καθ' ύλη τά μουσικά του έργα, νά τά άναπαράγει και νά τά διανέμει, όταν άπαιτεί, λόγω της έμπορίας στό Κράτος μέλος Α υποδεμάτων πού κατασκευάστηκαν και κυκλοφόρησαν στό Κράτος μέλος Β μέ άδεια του δημιουργού — άδεια έν τούτοις πού περιορίζεται στό Κράτος μέλος Β και πού χορηγείται έναντι καταβολής δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως, τά όποία ύπολογίζονται σέ συνάρτηση μέ τόν αριθμό αντιτύπων και μέ την τιμή τελικής πώλησεως σ' αυτό τό Κράτος μέλος — την καταβολή ένός ποσού, τό όποιο άντιστοιχεί στα δικαιώματα έκμεταλλεύσεως πού συνήθως εισπράττονται στό Κράτος μέλος Α γιά την κατασκευή και την έμπορία, άφού όμως αφαιρεθούν τά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως (λιγότερο ύψηλά) πού καταβάλλονται στό Κράτος μέλος Β γιά την παραγωγή και την έμπορία των έν λόγω υποδεμάτων.»

Οι διατάξεις περί παραπομπής καταχωρίστηκαν στό πρωτόκολλο της γραμματείας του Δικαστηρίου στις 13 Φεβρουαρίου 1980.

Μέ την από 2 Ιουλίου 1980 διάταξη, τό Δικαστήριο άποφάσισε τή συνεκδίκαση των υποθέσεων 55/80 και 57/80 πρός διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και πρός έκδοση κοινής άποφάσεως.

Κατόπιν έκθέσεως του είσηγητή δικαστή και άφού άκουσε τό γενικό εισαγγελέα, τό Δικαστήριο άποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή άποδείξεων.

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί Όργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, έγγραφες παρατηρήσεις κατέθεσαν οι άναιρεσεύσεις, εκπροσωπούμενες από τό δικηγορικό γραφείο της Κολωνίας

Deringer, Tessin, Herrmann και Sedemund, ή GEMA, άνααιρεσίβλητη, εκπροσωπούμενη από τόν Oliver Brändel, δικηγόρο παρά τώ Bundesgerichtshof, ή κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου, ή κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας και ή Έπιτροπή των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τόν Götz zur Hausen, μέλος της νομικής της ύπηρεσίας.

II — Περίληψη των έγγραφων παρατηρήσεων πού κατετέθηκαν στό Δικαστήριο

1. *Έπί των κανόνων πού ισχύουν γιά τό δικαίωμα του δημιουργού*

Η Έπιτροπή συνοψίζει τούς κανόνες, οι όποιοι ισχύουν σχετικά μέ την άναπαραγωγή και διανομή των μουσικών έργων, πού έχουν έγγραφει σέ ήχητικά υποδέματα.

Όσον άφορά τίς νομικές διατάξεις

Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Τά δικαιώματα των δημιουργών μουσικών έργων ρυθμίζονται από τό νόμο περί δικαιωμάτων του δημιουργού ή Urheberrechtsgesetz (στό έξής: UrhRG) της 9ης Σεπτεμβρίου 1965 (BGBl. I, σ. 1273 — BGBl. III 440-1). Ό νόμος αυτός περιέχει διατάξεις πού άναφέρονται στα λεγόμενα δικαιώματα έκμεταλλεύσεως του δημιουργού. Τό άρθρο 15 προβλέπει ότι ο δημιουργός έχει τό άποκλειστικό δικαίωμα έκμεταλλεύσεως της ύλικής μορφής του έργου του. Τό δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει τό δικαίωμα άναπαραγωγής πού προβλέπεται στό άρθρο 16 του UrhRG. Η άναπαραγωγή καλύπτει επίσης την έγγραφη του έργου επί ήχητικών υποδεμάτων, όπως οι δίσκοι. Τό δικαίωμα έκμεταλλεύσεως περιλαμβάνει, επιπλέον, τό δικαίωμα διανομής, πού προβλέπεται στό άρθρο 17 του UrhRG, δηλαδή τό δικαίωμα διαθέσεως πρός πώληση ή θέσεως σέ κυκλοφορία του πρωτότυπου έργου ή των προϊόντων πολλαπλασιασμού του.

Τό άρθρο 31 του UrhRG προβλέπει ότι ο δημιουργός μπορεί νά χορηγεί σέ τρίτους τό δικαίωμα έκμεταλλεύσεως του έργου του. Κατά τό άρθρο 32, αυτό τό δικαίωμα

χρησιμοποίησας μπορεί ιδίως να υπόκειται σε έδαφικό περιορισμό. Ο νόμος δέν περιέχει διατάξεις περί τών άμοιβών πού όφείλονται σε αντίλλαγμα τής χορηγήσεως τών δικαιωμάτων χρησιμοποίησεως.

Τό άρθρο 17 παράγραφος 2 τού UrhRG άναφέρει τήν άρχή τής αναλώσεως τού δικαιώματος διανομής, δυνάμει τής όποιας επιτρέπεται ή εκ νέου διανομή τών προϊόντων πού κυκλοφόρησαν με τήν άδεια τού φορέα αύτου τού δικαιώματος στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία. Τέλος, τό άρθρο 97 τού UrhRG ύποδεικνύει διάφορα ένδικα μέσα πού μπορεί νά άσκήσει ό δημιουργός, όταν προσβάλλεται τό δικαίωμά του. Ο δημιουργός μπορεί νά αξιώσει τήν άρση τής προσβολής, τήν παύση τών παράνομων ενεργειών, έπιπλέον δέ, σε περίπτωση εκ προθέσεως ή εξ άμελείας προσβολής τού δικαιώματός του, άποζημίωση.

Ένας νόμος, πού θεσπίστηκε ταυτόχρονα με τό νόμο περί δικαιωμάτων τού δημιουργού, διέπει τή δραστηριότητα τών «εταιρειών έκμεταλλεύσεως». Ο νόμος περί διασφάλισεως τών δικαιωμάτων τού δημιουργού καί τών συγγενών δικαιωμάτων τής 9ης Σεπτεμβρίου 1965 (BGBl. I, σ. 1294 — BGBl. III 440-8) προβλέπει ότι άπαιτείται άδεια γιά τήν άσκηση περισσότερων δικαιωμάτων, πού βασίζονται στό νόμο περί δικαιωμάτων τού δημιουργού, έπ' όνόματι περισσότερων δημιουργών πρós τό σκοπό κοινής έκμεταλλεύσεως. Η έταιρεία έκμεταλλεύσεως είναι ύποχρεωμένη, δυνάμει τού άρθρου 11 τού ίδιου νόμου, με δάση τά δικαιώματα τά όποια κατέχει, νά παραχωρεί, ύπό κατάλληλες προϋποθέσεις, σε όποιονδήποτε τό ζητήσει, δικαιώματα χρησιμοποίησεως. Τά δικαιώματα χρησιμοποίησεως παραχωρούνται έναντι άμοιβών πού καθορίζονται σε τιμοκαταλόγους, οι όποιοι καθορίζονται καί δημοσιεύονται από τήν έταιρεία έκμεταλλεύσεως.

Η GEMA είναι ή μόνη έταιρεία έκμεταλλεύσεως στή Γερμανία, ή όποία παρέχει τό δικαίωμα έκμεταλλεύσεως τών δικαιωμάτων τού δημιουργού ύπό τή μορφή κατασκευής καί διανομής δίσκων.

Μεγάλη Βρετανία

Τά δικαιώματα τών δημιουργών ρυθμίζονται από τόν Copyright Act τού 1956, νόμο ό όποιος όρίζει τό δικαίωμα τού δημιουργού ως τό δικαίωμα, μεταξύ άλλων, άναπαραγωγής τού έργου ύπό μορφή υλική, τής διανομής του καί ένδεχομένως τής παροχής άδειας σε τρίτο νά ενεργεί κατά τόν ίδιο τρόπο (άρθρα 1 καί 2).

Οι διατάξεις πού περιέχονται στό άρθρο 8 τού Copyright Act καθιερώνουν ένα ειδικό καθεστώς γιά τό δικαίωμα τού δημιουργού όσον άφορά τήν έγγραφή μουσικών έργων, γιά τά όποια προβλέπεται μιá κατά νόμο άδεια έκμεταλλεύσεως. Τό δικαίωμα τού δημιουργού ενός μουσικού έργου δέν προσβάλλεται από τήν κατασκευή ενός ήχητικού υποθέματος, έφ' όσον πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις: τό έργο πρέπει ήδη νά έχει έγγραφει σε ήχητικά υποθέματα από τό δημιουργό ή με τήν άδεια του, προκειμένου νά πωληθεί· ό κατασκευαστής πρέπει νά γνωστοποιήσει στό δημιουργό τήν πρόθεσή του νά άναπαραγάγει τό έργο του, γιά νά τό πωλήσει καί νά του καταβάλει ως δικαιώματα έκμεταλλεύσεως 6,25 % επί τής κανονικής τελικής τιμής πώλησεως τού ήχητικού υποθέματος ή τά ελάχιστα τέλη έκμεταλλεύσεως πού επίσης καθορίζονται από τό νόμο.

Παρέχει, έπομένως, ό νόμος στόν καθένα, έφ' όσον τηρεί όρισμένους όρους, τή δυνατότητα νά έκμεταλλευθεί τά καλλιτεχνικά δημιουργήματα. Τό καθεστώς αυτό έχει σάν πρακτική συνέπεια νά καθορίζονται πάντοτε τά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως γιά τήν κατασκευή καί διανομή τών δίσκων σε 6,25 % επί τής τελικής τιμής πώλησεως· πράγματι, κανένας ένδιαφερόμενος μισθωτής τής άδειας έκμεταλλεύσεως δέν είναι διατεθειμένος νά συμφωνήσει με τό δημιουργό ύψηλότερα δικαιώματα, γιατί τού άρκει νά περιμένει μέχρις ότου ό δίσκος κατασκευαστεί από άλλον, γιά νά μπορέσει νά άναπαραγάγει τό προστατευόμενο έργο, άφοδ καταβάλει τά τέλη έκμεταλλεύσεως πού προβλέπονται από τό νόμο.

Τό άρθρο 36 ρυθμίζει τήν εκχώρηση τού δικαιώματος τού δημιουργού (δέν πρέπει νά γίνεται σύγχυση με τήν παραχώρηση άδειας έκμεταλλεύσεως). Σύμφωνα με τήν

παράγραφο 2 του προαναφερόμενου άρθρου, ή εκχώρηση μπορεί να περιοριστεί σε όρισμένες χώρες. Δεν προβλέπεται εδαφικός περιορισμός στο εσωτερικό μιας χώρας.

Όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις των εταιρειών έκμεταλλεύσεως

Όλες οι εταιρείες έκμεταλλεύσεως της Κοινοτήτας, που άσκούν επ' ονόματι των δημιουργών τα δικαιώματα μηχανικής αναπαραγωγής και θέσεως σε κυκλοφορία των μουσικών έργων, είναι μέλη του «Διεθνούς Γραφείου εταιρειών διαχειριστριών δικαιωμάτων έγγραφης και μηχανικής αναπαραγωγής». Η ένωση αυτή συστήθηκε το 1929 με το όνομα «Bureau International de l'Édition Mécanique» (BIEM). Μία συμφωνία, που αποκλήθηκε «Standard agreement», αποτέλεσε αντικείμενο διαπραγματεύσεων μεταξύ της BIEM και της Διεθνούς Όμοσπονδίας κατασκευαστών δίσκων, της «International Federation of the Phonographic Industry» (IFPI). Στο πρότυπο αυτό αναφέρονται όλες οι εταιρείες έκμεταλλεύσεως, όταν συνάπτουν συμβάσεις περί άδειας έκμεταλλεύσεως με κατασκευαστές δίσκων.

Οι συμβάσεις περί άδειας έκμεταλλεύσεως που συνάπτονται με τους κατασκευαστές δίσκων διέπονται, όσον αφορά το ποσό των δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως που καταβάλλεται από τον κατασκευαστή, από την αρχή της χώρας προορισμού. Προκειμένου να καθοριστεί η δάση υπολογισμού της άμοιθης, γίνεται διάκριση μεταξύ πωλήσεων δίσκων επί εθνικού εδάφους και πωλήσεων δίσκων στο εξωτερικό. Για τις εξαγωγές μεταξύ ευρωπαϊκών χωρών, η δάση υπολογισμού είναι η τιμή πωλήσεως στη χώρα προορισμού (άρθρο V παράγραφος 7 της συμβάσεως-τύπου BIEM). Ο συντελεστής άμοιθης για την ηπειρωτική Ευρώπη καθορίζεται, για κάθε δίσκο, σε 8% επί της τιμής πωλήσεως, χωρίς να μπορεί η άμοιθή να είναι κατώτερη από ένα ελάχιστο ποσό.

Οι διάφορες εταιρείες έκμεταλλεύσεως δεσμεύονται μεταξύ τους με συμβάσεις που αναφέρονται στην άμοιθαία προστασία των δικαιωμάτων που άσκούν. Η σύναψη των συμβάσεων αυτών άπορρχει από το

καταστατικό της BIEM. Η BIEM έχει, μεταξύ άλλων, ως άποστολή να επεξεργάζεται το κείμενο των συμβάσεων που έχουν ως αντικείμενο την έγγυση ότι, στον τομέα δραστηριότητάς της, μία εταιρεία έκμεταλλεύσεως μπορεί να αναλάβει επίσης την προστασία των δικαιωμάτων που άπορρέουν από το ρεπερτόριο μιας άλλης εταιρείας έκμεταλλεύσεως.

2. Επί του ερωτήματος που έθεσε το Bundesgerichtshof

Οι άnaireσειούσες τονίζουν ότι, άκόμα κι αν έπρεπε κανείς *ύποθετικά* να άναγνωρίσει στην GEMA, δυνάμει του γερμανικού δικαίου, τή δυνατότητα να άπαγορεύει τήν εισαγωγή ήχητικών ύποθεμάτων ή να έξαρτά τήν εισαγωγή τους από τήν καταβολή συμπληρωματικών δικαιωμάτων, μία τέτοια έρμηνεία του γερμανικού δικαίου του δημιουργού, καθώς και ή άσκηση αυτού του δικαιώματος από τήν GEMA, θά ήταν αντίθετες προς τους άνωτέρω κανόνες δικαίου, που καθιερώθηκαν από το κοινοτικό δικαιο, ιδίως προς τά άρθρα 30 και 36 της συνθήκης.

Δέν είναι δυνατόν καθόλου πιά να άμφισβητηθεί ότι ή άρχή που έκτέθηκε στην ύπόθεση 78/70, Deutsche Grammophon κατά Metro (Άπόφαση της 8ης Ιουνίου 1971, Recueil σ. 487) ίσχύει έξίσου για τά δικαιώματα του δημιουργού. Η άρχή αυτή είναι διατυπωμένη ως έξής:

«Η άσκηση, από έναν κατασκευαστή ήχητικών ύποθεμάτων, του άποκλειστικού δικαιώματος που άπορρχει από τή νομοθεσία ενός Κράτους μέλους να θέτει σε κυκλοφορία τά προστατευόμενα αντικείμενα, προκειμένου να άπαγορεύσει τήν έμπορία, σ' αυτό το κράτος, προϊόντων που διοχετεύθηκαν από τον ίδιο ή με τή συναινέσή του σε άλλο Κράτος μέλος, για το μόνο λόγο ότι αυτή ή θέση σε κυκλοφορία δέν έλαβε χώρα στο έδαφος του πρώτου Κράτους μέλους, είναι αντίθετη προς τους κανόνες που προβλέπουν τήν έλευθήρη κυκλοφορία των προϊόντων στο έσωτερικό της κοινής άγοράς».

Η νομολογία αυτή έπιβεβαιώθηκε με τις άποφάσεις της 31ης Οκτωβρίου 1974, ύπόθεση 15/74, Centrafarm I κατά Sterling Drug (Recueil 1974 σ. 1147) και ύπόθεση

16/74 Centrafarm II κατά Winthrop (Recueil 1974 σ. 1183).

Η άποψη αυτή δέν άμφισβητήθηκε από την GEMA, ή όποία εξάλλου δέν έπικαλέσθηκε σαφώς τό δικαίωμά της νά άπαγορεύει τήν κυκλοφορία τών έν λόγω ήχητικών υποθεμάτων. Η GEMA θεωρεί έν τούτους ότι ή άρχή πού άνέπτυξε τό Δικαστήριο δέν είναι δυνατό νά εφαρμοστεί επί της άξίωσης της διαφοράς του ποσού μεταξύ τών δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως (λιγότερο ύψηλών) πού εισπράττονται στην Άγγλία και τών άντίστοιχων δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως (περισσότερο ύψηλών), πού καταβάλλονται στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας· κατά τήν άποψη της, πρόκειται γιά τή δημιουργία ίσοδύναμων όρων άνταγωνισμού γιά τούς εισαγωγείς ήχητικών υποθεμάτων και γιά τίς έπιχειρήσεις πού κατασκευάζουν τά υποθέματα αυτά στο ένθνικό έδαφος.

Άντίθετα, οι άνααιρεσειούσες άναφέρονται στη νομολογία του Δικαστηρίου, γιά νά ύποστηρίξουν ότι δέν παρουσιάζει ένδιαφέρον στην προκειμένη περίπτωση άν τυγχάνουν ίσης ή όχι μεταχειρίσεως μέ τούς κατασκευαστές ήχητικών υποθεμάτων στο ένθνικό έδαφος, οι όποιοι ύποχρεούνται νά καταβάλουν συνολικά τά ίδια τέλη έκμεταλλεύσεως (ύπόθεση 8/74, Dassonville, άπόφαση της 11ης Ιουλίου 1974, Recueil 1974, σ. 837· ύπόθεση 41/76, Donckerwolcke, άπόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1976, Recueil 1976 σ. 1921· ύπόθεση 13/77, Inno κατά ATAB, άπόφαση της 16ης Νοεμβρίου 1977, Recueil 1977 σ. 2115· ύπόθεση 120/78, Rwe, άπόφαση της 20ης Φεβρουαρίου 1979, Recueil 1979 σ. 649). Άντίθετα, εκείνο πού έχει άποφασιστική σημασία, είναι ή επίπτωση ένός τέτοιου μέτρου στο διακρατικό έμπόριο.

Στήν προκειμένη περίπτωση, τό νά αξιώσει κανείς συμπληρωματικά τέλη έκμεταλλεύσεως συνιστά, χωρίς άμφισβόλια, έμπόδιο στην εισαγωγή τών έν λόγω ήχητικών υποθεμάτων. Έτσι, στεροδνται τά υποθέματα αυτά τό πλεονέκτημα κόστους, πού βασίζεται στις ύφιστάμενες σ' ένα άλλο Κράτος μέλος σχέσεις άγοράς. Κατά συνέπεια, καθίσταται άδύνατη ή άντιστάθμιση τών διαφορών τιμής πού ύπάρχουν στις έν λόγω ένθνικές άγορές, γεγονός πού καταλήγει στο

νά έννόσει τή στεγανοποίηση τών άγορών αυτών.

Οι άνααιρεσειούσες προσθέτουν ότι δέν είναι δυνατό νά συναγάγει κανείς από τή γερμανική νομοθεσία δικαίωμα καταβολής της διαφοράς, άν ή νομοθεσία αυτή έρμηνευθεί κατά τρόπο σύμφωνο μέ τό κοινοτικό δικαιο. Έφ' όσον ή GEMA δέν έχει τή δυνατότητα νά άπαγορεύσει τήν εισαγωγή τών έν λόγω ήχητικών υποθεμάτων, ή διανομή τους στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φαίνεται ως θεμιτή. Έν τούτοις, δέν μπορεί νά άναγνωριστεί δικαίωμα καταβολής άποζημιώσεως κατά τούς όρους του άρθρου 98 του γερμανικού νόμου περί δικαιωμάτων του δημιουργού, κατά τό μέτρο πού θά προσβαλλόταν παράνομα αυτό τό δικαίωμα, δηλαδή, στην προκειμένη περίπτωση, άν ήταν άθέμιτη ή διανομή τών ήχητικών υποθεμάτων στη Γερμανία.

Παρατηρούν ότι ή GEMA έπικαλέστηκε τήν άπόφαση της Έπιτροπής της 2ας Ιουνίου 1971 (JO 1971, L 134, σ. 15), μέ τήν όποία διαπιστώνει, ως πρós τήν GEMA, ότι ή έν λόγω άπόφαση δέν τήν έμποδίζει νά αξιώσει, άν ύπάρχει λόγος, από τούς εισαγωγείς τή διαφορά μεταξύ τών λιγότερο ύψηλών δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως της χώρας καταγωγής και τών περισσότερο ύψηλών δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως πού συνήθως καταβάλλονται στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Έν τούτοις, ή άπόφαση αυτή εκδόθηκε στο πλαίσιο μιάς διαδικασίας, ή όποία διεξάχθηκε σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 17 και, συνεπώς, βασίζόταν στα άρθρα 85 και 86 της συνθήκης ΕΟΚ.

Γιά τίς άνααιρεσειούσες, ή αξίωση συμπληρωματικών δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως δέν μπορεί νά δικαιολογηθεί έν όψει του άρθρου 36 της συνθήκης. Μιά τέτοια αξίωση δέν προκύπτει βέβαια από τό ειδικό άντικείμενο του δικαιώματος προστασίας, άλλα άντίθετα άνάγεται στην άσκηση του δικαιώματος αυτού. Αυτό σνάνάγεται από τήν άπόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1980 ύπόθεση 62/79, Coditel κατά Ciné Vog (μή δημοσιευθείσα άκόμα στη Συλλογή).

Συνεπώς, δέν παρουσιάζει επίσης ένδιαφέρον ή εξέταση του άν τά περισσότερο

ύψηλά τέλη έκμεταλλεύσεως, πού ισχύουν σέ ένα Κράτος μέλος (στήν προκειμένη περίπτωση στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία τής Γερμανίας), συνδέονται μέ μεγαλύτερο συντελεστή τελών ή μέ τό γεγονός ότι οι τιμές λιανικού έμπορίου, πού χρησιμεύουν ως βάση ύπολογισμού, είναι μεγαλύτερες απ' ό,τι είναι πχ. στήν Άγγλία. Έφ' όσον οι συντελεστές τελών έκμεταλλεύσεως είναι διαφορετικοί, ή αξίωση τής διαφοράς κατά τή στιγμή τής εισαγωγής είναι έν πάση περιπτώσει αντίθετη πρós τό άρθρο 30 τής συνθήκης ΕΟΚ. Κατά τό μέτρο πού ή διαφορά τών τελών σέ άπόλυτη τιμή στηρίζεται στίς διαφορές πού διαπιστώθηκαν στίς βάσεις ύπολογισμού — τιμές λιανικού έμπορίου — ή συμφωνία πού καταρτίστηκε μεταξύ τής GEMA καί τής άγγλικής MCPs, κατά τήν όποία τά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως πού ισχύουν αντίστοιχα δέν καλύπτουν παρά τή θέση σέ κυκλοφορία μόνο στόν τομέα πού καλύπτεται από τίς ένδιαφερόμενες εταιρείες έκμεταλλεύσεως, σημαίνει διατήρηση τής στεγανοποίησης τών έθνικών άγορών.

Η GEMA, άναίρεσιδλήτη, ύπογραμμίζει ότι δέν επιδιώκει νά έμποδίσει τήν εισαγωγή τών έν λόγω ήχητικών ύποθεμάτων. Ο στόχος τής είναι άλλως, σέ περίπτωση έκμεταλλεύσεως του μουσικού έργου στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία τής Γερμανίας, νά καταβάλλονται τά ίδια τέλη έκμεταλλεύσεως στό δημιουργό, είτε τό ήχητικό ύπόθεμα κατασκευάζεται στό έξωτερικό είτε, μέ τήν άδεια του δημιουργού, κατασκευάζεται καί έπειτα κυκλοφορεί στή Γερμανία.

Η διεκδίκηση τής διαφοράς, πού ίσοδυναμεί μέ τή διαφορά τών τελών, συμβιβάζεται πρós τίς άρχές πού αναφέρονται στά άρθρα 30 έπ. τής συνθήκης. Πράγματι, ή ικανοποίηση μιάς τέτοιας διεκδικήσεως — καί, *a fortiori*, τής απαιτήσεως παροχής πληροφοριών, ως προπαρασκευαστικό μέτρο — δέν μπορεί νά έμποδίξει τήν έλεύθερη κυκλοφορία τών έμπορευμάτων.

Γιά νά στηρίξει ατή τήν άποψη, ή GEMA έκθέτει κατ' άρχήν τούς όρους πού διέπουν τήν έκμετάλλευση τών μουσικών έργων πού προστατεύονται από τό δικαίωμα του δημιουργού. Παρά τήν όμοιομορφία όσον άφορά τά ποσοστά τών όφειλόμενων

δικαιωμάτων, τά ποσά πού καταβάλλονται είναι πολύ διαφορετικά από τό ένα Κράτος μέλος στό άλλο, έξαιτίας τών αισθητών διαφορών στίς τιμές τών δίσκων. Στή Μεγάλη Βρετανία, λόγω τών νομοθετικών διατάξεων περί τιμών, οι τιμές πώλησεως τών ήχητικών ύποθεμάτων είναι μικρότερες από ό,τι είναι στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία τής Γερμανίας' τό γεγονός αυτό άντανακλάται, συνεπώς, στά τέλη έκμεταλλεύσεως πού καταβάλλονται στίς δύο χώρες.

Τά τέλη ύπολογίζονται σέ συνάρτηση μέ τούς συντελεστές άδειας έκμεταλλεύσεως πού ισχύουν στή χώρα κατασκευής. Έν τούτοις, άν ό αίτών τήν άδεια άποβλέπει στήν έξαγωγή στό έξωτερικό, ή εταιρεία έκμεταλλεύσεως είναι ύποχρεωμένη νά του χορηγήσει άδεια έκμεταλλεύσεως καί έμπορίας σύμφωνα μέ τό τιμολόγιο πού ισχύει στή χώρα προορισμού. Οι άναιρεσιούσες παρέκκλιναν απ' ατή τή ρόθμιση.

Η GEMA ισχυρίζεται ότι ό δημιουργός πρέπει νά συμμετέχει στήν ύπεραξία πού μπορεί νά προκύψει από μιά τέτοια ένέργεια, δεδομένου ότι μιά δίκαιη άμοιβή τών πνευματικών του ύπηρεσιών πού περιέχεται στό προστατευόμενο μουσικό έργο πρέπει νά είναι συνάρτηση τής τιμής πού ό καταναλωτής είναι διατεθειμένος νά πληρώσει για τήν άγορά ενός αντιτύπου. Άν λοιπόν, λόγω τής πώλησεως στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία, τό ποσό πού μπορεί νά επιτευχθεί είναι *μεγαλύτερο* από εκείνο τό όποίο είχε προύπολογισθεί κατά τή στιγμή τής καταβολής τών τελών — τά όποία ύπολογίζονται σέ σχέση μέ τήν έμπορία στή Μεγάλη Βρετανία — μόνη ή άρχή τής ίσοδυναμίας επιβάλλει τήν προσαρμογή τών τελών έκμεταλλεύσεως στά κέρδη πού μπορεί πράγματι νά πραγματοποιηθούν.

Η άρχή λοιπόν τής έλεύθερης κυκλοφορίας τών έμπορευμάτων δέν μπορεί νά έχει ως άποτέλεσμα τήν έξασθένηση του δικαιώματος πού έχει ό δημιουργός για μιά δίκαιη άμοιβή τών πνευματικών ύπηρεσιών πού παρέχει πρós όφελος εκείνων οι όποιοι, στό πλαίσιο έκμεταλλεύσεως προστατευόμενων έργων, έπαφελούνται τών διαφορών πού ύπάρχουν όσον άφορά τή διάρθρωση τών έθνικών τιμών, για νά πραγματοποιήσουν ιδιαίτερα κέρδη. Τό ότι πρέπει ό

δημιουργός να απολαμβάνει τους καρπούς των πνευματικών του υπηρεσιών και να διατηρεί τα όφελήματα, ανάγεται στην ίδια την ουσία του δικαιώματος του δημιουργού.

“Αν στερούσε κανείς από τους δημιουργούς το όφελος του δικαιώματος προς καταβολή της διαφοράς των τελών εκμεταλλεύσεως, θα προέκυπε ένα εμπόδιο στη διανομή των προστατευόμενων από το δικαίωμα του δημιουργού έργων. Οι δημιουργοί, πράγματι, θα ήταν αναγκασμένοι να μην παραχωρούν στο μέλλον τα δικαιώματα αναπαραγωγής και διανομής παρά στο Κράτος μέλος που Ισχύουν τα υψηλότερα τέλη.

‘Η άποκατάσταση που διεκδικεί η GEMA και το αν συμβιβάζεται μια τέτοια διεκδίκηση με τα άρθρα 30 έπ. της συνθήκης προκύπτουν, τέλος, από το άξιόπιστο μιας πραγματικής καταστάσεως που εγκρίθηκε από την Έπιτροπή. Οι πρακτικές λεπτομέρειες της αναζητήσεως των δικαιωμάτων βασίζονται στην απόφαση της Έπιτροπής της 2ας Ιουνίου 1971 (που ήδη προαναφέρθηκε). Η GEMA στηρίχθηκε με εμπιστοσύνη στο περιεχόμενο αυτής της αποφάσεως.

‘Εν συνεχεία, η GEMA άσχολήθηκε με το έρώτημα του αν, σε περίπτωση μιάς εδαφικά περιορισμένης άδειας εκμεταλλεύσεως, η παραχώρηση άδειας εκμεταλλεύσεως μέσα σ’ ένα Κράτος μέλος επιφέρει αυτόματα την ανάλωση του δικαιώματος του δημιουργού στα άλλα Κράτη μέλη. Θεωρεί ωστόσο ότι μια καταφατική απάντηση σ’ αυτό το έρώτημα δε σημαίνει ότι ο δημιουργός, εκτός από την ανάλωση του δικαιώματος προστασίας που έχει στο σύνολο της κοινής αγοράς, χάνει και τη δυνατότητα να απαιτήσει την καταβολή τελών Ίσων με εκείνα που εισπράττονται στη χώρα διανομής. ‘Εν τούτοις, υποστηρίζει ότι δε θα ήταν δικαιολογημένο να παραδεχτεί κανείς, όσον άφορά το δικαίωμα του δημιουργού, ένα τόσο ριζικό αποτέλεσμα αναλώσεως, έφ’ όσον η δυνατότητα του δημιουργού να παραχωρεί περιορισμένο τοπικά, χρονικά ή όσον άφορά το περιεχόμενο του δικαιώμα

λαθής, είναι συνυφασμένη με την ουσία δικαιώματος του δημιουργού.

Αυτή η άποψη ένισχύεται από την απόφαση της 18ης Μαρτίου 1980 στην υπόθεση 62/79, Coditel κατά Ciné Vog (μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή), όπου διαδίδει κανείς ειδικότερα: «... οι κανόνες της συνθήκης δεν μπορούν, κατ’ αρχήν, να φέρουν εμπόδια στα γεωγραφικά όρια, τα όποια συμφωνήθηκαν από τους συμβαλλόμενους στη σύμβαση έκχωρήσεως, για να προστατεύουν το δημιουργό και εκείνους που Έλκουν άπ’ αυτόν δικαιώματα».

‘Η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας παρατηρεί ότι η GEMA ένηγαγε δύο νομικά πρόσωπα, τρίτα σε σχέση με τις συμβάσεις περί άδειας εκμεταλλεύσεως.

Συνοψίζει τις Ιταλικές νομοθετικές διατάξεις στον τομέα των δικαιωμάτων του δημιουργού, από τις όποιες προκύπτει ότι ο δημιουργός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να εισάγει στο έδαφος του κράτους τα αντίτυπα που έγιναν στο έξωτερικό, για να τα θέσει σε κυκλοφορία.

‘Η παρούσα διαφορά δεν άφορά την απαγόρευση εισαγωγής εμπορευμάτων, αλλά μόνο μια άπαιτητή που αναλύεται σε συμπληρωματικά τέλη εκμεταλλεύσεως. Είναι άμφίβολο, συνεπώς, αν τα άρθρα 30 έπ. της συνθήκης και η σχετική νομολογία του Δικαστηρίου μπορούν να εφαρμοστούν στην παρούσα διαφορά.

‘Η διάσπαση της κοινής αγοράς σε περισσότερες έθνικές αγορές, που άπορρει από τα εδαφικά όρια των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «μέσο αυθαίρετης διακρίσεως», ούτε ως «συγκεκριμενοποιημένος περιορισμός του εμπορίου μεταξύ των Κρατών μελών» (άρθρο 36 της συνθήκης ΕΟΚ). ‘Η κατάσταση αυτή άποτελεί την άντανάκλαση του ειδικού τρόπου με τον όποιο είναι επί του παρόντος οργανωμένα τα συστήματα περί δικαιώματος του δημιουργού.

Καταλήγοντας, η Ιταλική κυβέρνηση προτείνει να δοθεί καταφατική απάντηση στο έρώτημα που τέθηκε.

Ἡ *κυβέρνηση τοῦ Βασιλείου τοῦ Βελγίου* ἐκθέτει ὅτι ἡ ἀμοιβή τοῦ δημιουργοῦ συνδέεται μέ τήν τιμή πωλήσεως ἡχητικῶν ὑποθεμάτων. Κατά συνέπεια, ἡ ἀμοιβή τοῦ δημιουργοῦ ποικίλλει ἀνάλογα μέ τίς τιμές τῶν ἡχητικῶν ὑποθεμάτων στά διάφορα Κράτη μέλη. Θά προσβαλλόταν τό δικαίωμα τοῦ δημιουργοῦ ἂν, σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς σέ μιὰ χώρα, ὅπου οἱ τιμές εἶναι μεγαλύτερες, ἐστρεφεῖτο (ὁ δημιουργός) τῆς δυνατότητας νά ἀπαιτήσει μιὰ συμπληρωματική ἀποζημίωση σέ σχέση μέ τήν κατώτερη τιμή πού ἔχει ἤδη εἰσπράξει στή χώρα καταγωγῆς.

Ἡ βελγική κυβέρνηση προσθέτει ὅτι τά ἐπίδικα στήν ὑπόθεση 57/80 ὑποθέματα εἶχαν εἰσαχθεῖ ἀπό τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὅπου ἡ ἀποζημίωση τοῦ δημιουργοῦ ὑπολογίζεται σύμφωνα μέ ἕνα κατά νόμο τιμολόγιο (Copyright Act ἄρθρο 8). Ἄν ὁ δημιουργός δέν μπορεῖ λοιπόν νά ἀξιώσει συμπληρωματική ἀποζημίωση στίς ἄλλες χώρες τῆς Κοινότητας, μέ δόση τιμές πού συμφωνοῦνται ἐλεύθερα, ὅπως συνήθίζεται σ' αὐτές τίς χώρες, ἡ κατάσταση αὐτή θά ἰσοδυναμοῦσε ἐλεύθερα μέ ἐπέκταση τοῦ κατά νόμο τιμολογίου τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου σέ ὅλη τήν Κοινότητα, πράγμα πού θά ἦταν ἀντίθετο πρός τή σύμβαση τῆς Βέρνης περί προστασίας τῶν φιλολογικῶν καί καλλιτεχνικῶν ἔργων (κειμένο Βρυξελλῶν, 1948), ἄρθρο 13 παράγραφος 2, στήν ὅποια ὅλα τά Κράτη μέλη ἔχουν συμβληθεῖ.

Καταλήγοντας, θεωρεῖ ὅτι πρέπει νά δοθεῖ καταφατική ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού τέθηκε.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος καταβολῆς τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν δικαιωμάτων ἐκμεταλλεύσεως πού ἰσχύουν στή Γερμανία καί τῶν δικαιωμάτων ἐκμεταλλεύσεως πού ἤδη ἔχουν καταβληθεῖ στή χώρα κατασκευῆς συνιστᾷ μέτρο ἰσοδύναμου πρός ποσοτικό περιορισμό ἀποτελέσματος.

Τό δικαίωμα πού ἐπικαλεῖται ἡ GEMA εἶναι πράγματι ἡ ἄμεση συνέπεια τοῦ

δικαιώματος νά ἐμποδίζει τή διανομή προϊόντων πολλαπλασιασμοῦ τοῦ ἔργου, πού διεκδικεῖται δυνάμει τοῦ δικαιώματος τοῦ δημιουργοῦ. Πρόκειται στήν πραγματικότητα γιά ἀγωγή ἀποζημιώσεως. Στήν προκειμένη περίπτωση δέν πρόκειται διόλου γιά τή διεκδίκηση ἐνός δικαιώματος ἀμοιβῆς πού βασίζεται στή σύμβαση περί ἄδειας ἐκμεταλλεύσεως, ἡ ὅποια συνάφθηκε μέ τόν κατασκευαστή ἡχητικῶν ὑποθεμάτων.

Ἡ ὑποχρέωση ὅμως τοῦ εἰσαγωγέα νά ἀποκαταστήσει τήν προκληθεῖσα ζημία ἔχει ἐξίσου σοβαρές συνέπειες, γιά τήν ἐλεύθερη κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων, μέ τίς συνέπειες πού ἔχει ἡ ἀπαγόρευση ἐμπορίας. Ὁ εἰσαγωγέας χάνει τή δυνατότητα νά εἰσάγει ἐλεύθερα καί χωρίς ἐμπόδια σέ ἕνα Κράτος μέλος ἐμπορεύματα ἀγορασμένα σέ ἄλλο Κράτος μέλος, ὅπου βρίσκονταν σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία.

Ἐπιπλέον, ἡ παρέκκλιση τοῦ ἄρθρου 36 ἐδάφιο 1 τῆς συνθήκης, δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ στήν προκειμένη περίπτωση.

Καίτοι τό δικαίωμα τοῦ δημιουργοῦ δέν μπορεῖ νά ἐξομοιωθεῖ ἄμεσα μέ τή βιομηχανική ἢ ἐμπορική ἰδιοκτησία, θά μποροῦσε εὐλόγα νά περιληφθεῖ, κατ' ἀναλογία, στό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 36, τουλάχιστον ὅταν τό ἔργο, στό ὁποῖο ἀναφέρονται τά δικαιώματα τοῦ δημιουργοῦ, ὑλοποιεῖται μέ ἕνα προϊόν πού ἀποτελεῖ ἀντικείμενο ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καί γιά τό ὁποῖο, συνεπῶς, ἐφαρμόζονται οἱ διατάξεις περί ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων.

Ἡ νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἐξάλλου, καθιέρωσε τήν ἀρχή σύμφωνα μέ τήν ὅποια ὁ δικαιούχος δικαιώματος βιομηχανικῆς καί ἐμπορικῆς ἰδιοκτησίας, πού προστατεύεται ἀπό τή νομοθεσία ἐνός Κράτους μέλους, δέν μπορεῖ νά ἐπικαλεσθεῖ τή νομοθεσία αὐτή γιά νά ἀντιταχθεῖ στήν εἰσαγωγή ἐνός προϊόντος, πού διοχετεύθηκε νόμιμα στήν ἀγορά ἄλλου Κράτους μέλους ἀπό τόν ἴδιο τό δικαιούχο ἢ μέ τή συναίνεσή του.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ πρέπει ἐπίσης νὰ ἐφαρμόζεται ὅσον ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα τοῦ δημιουργοῦ, κατὰ τὸ μέτρο πού ὁ δημιουργὸς ἀσκεῖ τὸ δικαίωμά του, ὅταν ἐκμεταλλεύεται τὸ ἔργο του κατασκευάζοντας καὶ διανέμοντας τὰ προϊόντα πολλαπλασιασμοῦ του. Δὲν πρέπει, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, νὰ μεταχειρίζεται κανεῖς διαφορετικὰ τὸ δημιουργό ἀπὸ ὅ,τι τὸν ἐφευρέτη, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύεται τὸ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας του κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποστηρίζει, ἐπιπλέον, ὅτι οἱ ἀναγνωριστικὲς τῆς προσβολῆς τῶν δικαιωμάτων ἀγωγές δὲν καλύπτονται στὴν προκειμένη περίπτωση ἀπὸ τὸ ἀρθρο 36. Ἡ ἀνάληψη μιᾶς τέτοιας δικαστικῆς ἐνέργειας κατὰ προϊόντων πολλαπλασιασμοῦ, πού τέθηκαν νόμιμα σὲ κυκλοφορία, δὲν ἀνάγεται περισσότερο στὸ «ἀντικείμενο» τοῦ δικαιώματος τοῦ δημιουργοῦ ἀπὸ ὅ,τι ἡ ἀπαγόρευση συνεχίσεως τῆς ἐμπορίας προϊόντων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι μιὰ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Βρυξελλῶν καταλήγει στὸ ἴδιο συμπέρασμα μὲ ἐκεῖνο πού αὐτὴ θεωρεῖ ὀρθὸ στὴν παρούσα ὑπόθεση (ἀπόφαση τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1976, SABAM κατὰ TIME, Journal des Tribunaux 1979, σ. 407).

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Oberlandesgericht περιλαμβάνει, ἐκτός ἀπὸ τὴν αἰτιολογία πού ἀναφέρεται στὸ δικαίωμα τοῦ δημιουργοῦ, τὴ σκέψη σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἀντιστάθμιση τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν δικαιωμάτων ἐκμεταλλεύσεως εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει δικαιολογημένη ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐπιτρέπει τὴν ἐξάλειψη τῆς ἀνομοιομορφίας πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν ἀγορῶν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὅρους ἀνταγωνισμοῦ. Προσφεύγοντας ἡ προαναφερόμενη νομολογία στὴν ἐπιχειρηματολογία αὐτή, παραγνωρίζει τὴ βασικὴ ἀρχὴ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς. Ὑπάρχουν, χωρὶς ἀμφιβολία, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Κοινότητος διαφορετικὲς συνθήκες παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας, ἀλλὰ ἡ Κοινότητα ἔχει ἀκριδῶς ὡς ἀποστολὴ νὰ ἐξαλείψει τὶς διαφορές αὐτές κατὰ τέτοιο τρόπο, εἰδικὰ χάρη στὴν

καθιέρωση τῆς ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων, ὥστε ἡ παραγωγή καὶ ἡ διοχέτευση τους νὰ προσδιορίζεται ἀπὸ οἰκονομικούς παράγοντες καὶ νὰ μὴν κατευθύνεται ἀπὸ κυβερνητικὰ μέτρα, ὅπως ἐκεῖνα πού προβλέπονται στὸ ἀρθρο 30 ἢ ἀπὸ ἐνέργειες οἰκονομικῶν παραγόντων πού ἔχουν τὸ χαρακτῆρα περιορισμῶν τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ ὑπαρξὴ διαφορετικῶν συνθηκῶν στὶς ἀγορές εἶναι τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα πού θὰ μπορούσε κανεῖς νὰ ἐπικαλεσθεῖ, γιὰ νὰ δικαιολογήσει μέτρα πού ἔχουν περιοριστικὸ ἀποτέλεσμα στὶς ἀνταλλαγές.

Ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς, πού ἀφορᾷ τὴν GEMA, τῆς 2ας Ἰουνίου 1971 (παρατέθηκε ἤδη), λήφθηκε μὲ δόση τὸ ἀρθρο 86 τῆς συνθήκης. Σκόπιμα δὲν θίχθηκε τὸ θέμα τῆς ἀναλώσεως τοῦ δικαιώματος μέσα σὲ ἄλλο Κράτος μέλος.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ δὲν μπορεῖ, ὡστόσο, γιὰ νομικούς λόγους, νὰ ἐπηρεάσει τὸ κύρος τῶν ἀρθρων 30 ἐπ. τῆς συνθήκης.

Καταλήγοντας, ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει στὸ δικαστήριό νὰ δώσει τὴν ἀκόλουθη ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα πού τέθηκε:

«Εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὶς διατάξεις περὶ ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων στὴν κοινὴ ἀγορὰ ἡ ἀναγνώριση μέσα σὲ ἓνα Κράτος μέλος τοῦ δικαιώματος σὲ μιὰ ἐταιρεία δικαιωμάτων τοῦ δημιουργοῦ, ἐξουσιοδοτημένης νὰ προστατεύει αὐτὰ τὰ δικαιώματα, νὰ ἐπικαλεῖται τὴν προσβολὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ δημιουργοῦ κατὰ ὁποιοδήποτε ἐμπορεύεται σ' αὐτὸ τὸ κράτος προϊόντα πού ἔχουν ἤδη τεθεῖ σὲ κυκλοφορία σὲ ἄλλο Κράτος μέλος ἀπὸ τὸν δημιουργό ἢ μὲ τὴ συναίνεσή του».

III — Προφορικὴ διαδικασία

Στὴ συνεδρίαση τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1980, ἀνέπτυξαν προφορικὰ τὶς παρατηρήσεις τους οἱ ἀναρρεσιούσες, ἐκπροσωπούμενες ἀπὸ τὸν Arved Deringer, ἡ GEMA, ἐκπροσωπούμενη ἀπὸ τὸν Oliver Brändel, ἡ κυβέρνησις τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας,

έκπροσωπούμενη από τό Henri Marty-Gauche και ή Έπιτροπή τών Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, έκπροσωπούμενη από τόν Götz zur Hausen.

Η γαλλική κυβέρνηση παρατήρησε ότι πρέπει νά γίνει διάκριση μεταξύ τών δικαιωμάτων τών δημιουργών έργων του πνεύματος και τών δικαιωμάτων τών κατασκευαστών ήχητικών υποθεμάτων. Οί κατασκευαστές έχουν ένα περιορισμένο δικαίωμα διαθέσεως στό εμπόριο πού είναι, συνεπώς, ανάλογο μέ εκείνο τής διομηχανικής και έμπορικής ιδιοκτησίας. Άπεναντίας ο δημιουργός έχει ένα ήθικό δικαίωμα πού μπορεί νά τόν οδηγήσει, ανεξάρτητα από κάθε οικονομική σκοπιμότητα, στό νά άρνηθει τήν έξαγωγή του έργου του σέ μιá δεδομένη γεωγραφική περιοχή ή ένδεχομένως νά θέσει όρισμένους όρους σέ σχέση μέ δικά του κριτήρια.

Παρατηρεί, κατόπιν, ότι ή σύμβαση τής Βέρνης, στό άρθρο 13, παράγραφος 1, προβλέπει ότι τά συμβαλλόμενα μέρη μπορούν, επιφυλασσόμενα ως πρós αυτή τή σύμβαση, νά θεσπίζουν μέσα στήν έννομη τάξη τους ένα σύστημα περιορισμένης νόμιμης άδειας έκμεταλλεύσεως, ενώ στις περισσότερες συμβαλλόμενες χώρες ισχύει καθεστώς καταβολής συμβατικών τελών έκμεταλλεύσεως.

Τό Ήνωμένο Βασίλειο πχ. θέσπισε ένα σύστημα καταβολής νόμιμων τελών έκμεταλλεύσεως. Τό άρθρο όμως 13 τής συμβάσεως τής Βέρνης προβλέπει ότι ... «Όροι τέτοιας φύσεως δέ θά εφαρμόζονται παρά άποκλειστικά και μόνο στις χώρες οι οποίες τούς θέσπισαν».

Ό γενικός εισαγγελεύς ανέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τή συνεδρίαση τής 11ης Νοεμβρίου 1980.

Σκεπτικό

- 1 Μέ δύο διατάξεις τής 19ης Δεκεμβρίου 1979, οι οποίες περιήλθαν στό Δικαστήριο τή 13η Φεβρουαρίου 1980, τό Bundesgerichtshof έθεσε, δυνάμει του άρθρου 177 τής συνθήκης ΕΟΚ, ένα μοναδικό προδικαστικό έρώτημα σχετικά μέ τήν έρμηνεία τών άρθρων 30 έπ. τής συνθήκης.
- 2 Τό έρώτημα αυτό ανέκυψε στό πλαίσιο δύο δικών μεταξύ τής GEMA, γερμανικής εταιρείας διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, και δύο έπιχειρήσεων πού εισήγαγαν στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία τής Γερμανίας ήχητικά υποθέματα, επί τών οποίων είχαν έγγραφει προστατευόμενα μουσικά έργα. Στήν υπόθεση 55/80, πρόκειται για δίσκους και κασέτες μουσικής προελεύσεως διάφορων χωρών, μεταξύ δέ άλλων και Κρατών μελών τής Κοινότητας· στήν υπόθεση 57/80, ή εισαγωγή άφορά 100 000 δίσκους προελεύσεως Ήνωμένου Βασιλείου. Είναι δέδαιο ότι τά ήχητικά υποθέματα προελεύσεως άλλων Κρατών μελών είχαν κατασκευαστεί και διατεθεί στό εμπόριο, σ' αυτά τά Κράτη μέλη,

μέ τη συναίνεση του δικαιούχου του δικαιώματος του δημιουργού επί των σχετικών μουσικών έργων, αλλά οι απαραίτητες άδειες έκμεταλλεύσεως δέν είχαν χορηγηθεί από τους δικαιούχους αυτούς και τά αντίστοιχα τέλη δέν είχαν υπολογιστεί, παρά μέ βάση τη διανομή μόνο στη χώρα κατασκευής.

- 3 'Η GEMA ισχυρίσθηκε ότι ή εισαγωγή των ήχητικών αυτών υποθεμάτων στο γερμανικό έδαφος συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων του δημιουργού, των οποίων τής είχε ανατεθεί ή προστασία επ' όνόματι των δικαιούχων των έν λόγω δικαιωμάτων. Ισχυρίζεται, συνεπώς, ότι έχει δικαίωμα νά αξιώσει την καταβολή των δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως πού εισπράττονται για ή θέση σέ κυκλοφορία στο γερμανικό έδαφος, αφού αφαιρεθούν τά λιγότερο ύψηλά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως πού έχουν ήδη καταβληθεί για την έμπορία στο Κράτος μέλος κατασκευής.
- 4 Τό Bundesgerichtshof διαπίστωσε ότι, κατά τό γερμανικό δικαιο, τό γεγονός ότι οι ένδιαφερόμενοι δημιουργοί έχουν συναίνεσει για την άναπαραγωγή των μουσικών τους έργων μέσα σέ άλλο Κράτος μέλος τής Κοινότητας και για ή θέση τους σέ κυκλοφορία στο έδαφος αυτού του Κράτους μέλους, έναντι καταβολής δικαιωμάτων έκμεταλλεύσεως, τά όποια υπολογίζονται σέ συνάρτηση μέ τόν άριθμό των πωλουμένων αντίτυπων και τής τελικής τιμής σ' αυτό τό Κράτος μέλος, δέν τους έμποδίζει νά αξιώσουν, δυνάμει του αποκλειστικού δικαιώματος έκμεταλλεύσεως πού κατέχουν επί τής γερμανικής αγοράς κατά ή διάθεση στο έμπόριο των ήχητικών υποθεμάτων στην έν λόγω αγορά, τά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως πού συνήθως εισπράττονται σ' αυτή την αγορά και υπολογίζονται σέ συνάρτηση μέ τόν άριθμό των πωλουμένων αντίτυπων και τής τελικής τιμής πωλήσεως στην έσωτερική αγορά, αφού αφαιρεθούν τά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως πού έχουν ήδη καταβληθεί για την έμπορία στο Κράτος μέλος κατασκευής.
- 5 Τό έθνικό δικαστήριο διερωτάται, έν τούτοις, άν μιά τέτοια άσκηση των δικαιωμάτων του δημιουργού συμβιδάζεται μέ τις διατάξεις τής συνθήκης περί έλεύθερης κυκλοφορίας των έμπορευμάτων. Προκειμένου δέ νά διασαφηνίσει αυτό τό σημείο, προσέφυγε στο Δικαστήριο.
- 6 'Από ή δικογραφία προκύπτει ότι ή GEMA στηρίχθηκε, στις δύο δίκες ένώπιον των γερμανικών δικαστηρίων, στο άρθρο 97 του γερμανικού νόμου περί δικαιωμάτων του δημιουργού (Urheberrechtsgesetz), διάταξη πού υποδεικνύει τά διάφορα ένδικα μέσα τά όποια έχει στη διάθεσή του ο δημιουργός, όταν προσβάλλεται τό δικαίωμά του, και τά όποια περιλαμβάνουν άγωγές περί άρσεως τής ύφισταμένης προσβολής, περί παύσεως τής προκληθείσας διαταράξεως και περί άποκαταστάσεως τής προκληθείσας ζημίας.
- 7 'Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, τό έρώτημα πού έθεσε τό έθνικό δικαστήριο ίσοδυναμει μέ τό άν τά άρθρα 30 και 36 τής συνθήκης πρέπει νά έρμηνευθούν υπό την έννοια ότι έμποδίζουν την έφαρμογή μίας έθνικής νομοθεσίας, ή όποια επιτρέπει

σέ μιά εταιρεία διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού, εξουσιοδοτημένης μέ την άσκηση τών δικαιωμάτων του δημιουργού συνθετών μουσικών έργων πού έχουν έγγραφει σέ δίσκους ή άλλα ήχητικά υποθέματα σέ άλλο Κράτος μέλος, νά επικαλείται τά δικαιώματα αυτά γιά νά άπαιτήσει, σέ περίπτωση διανομής τών εν λόγω ήχητικών υποθεμάτων στήν έθνική άγορά, όταν τά ήχητικά αυτά υποθέματα έχουν τεθει σέ κυκλοφορία στό Κράτος μέλος κατασκευής από τούς δικαιούχους τών δικαιωμάτων αυτών ή μέ τή συναίνεσή τους, τήν καταβολή τελών εκμεταλλεύσεως αντιστοιχούντων στά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως, πού συνήθως εισπράττονται γιά τή διάθεση στήν έθνική άγορά, άφου άφαιρεθούν τά λιγότερο ύψηλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως, τά όποια καταβάλλονται στό Κράτος μέλος κατασκευής μόνο γιά τή διάθεση στήν άγορά αυτού του Κράτους μέλους.

- 8 Πρέπει κατ' άρχήν νά ύπογραμμιστεί ότι τά ήχητικά υποθέματα, άκόμα κι άν ένσωματώνουν προστατευόμενα μουσικά έργα, είναι προϊόντα στά όποια έχει εφαρμογή τό καθεστώς τής ελεύθερης κυκλοφορίας τών έμπορευμάτων, πού προβλέπεται από τή συνθήκη. Έπομένως, μιά έθνική νομοθεσία, τής όποίας ή εφαρμογή θά κατέληγε στό νά έμποδίσει τό εμπόριο ήχητικών υποθεμάτων μεταξύ Κρατών μελών, πρέπει νά θεωρηθεί ως μέτρο ίσοδύναμου πρός ποσοτικό περιορισμό άποτελέσματος, κατά τήν έννοια του άρθρου 30 τής συνθήκης. Η περίπτωση αυτή συντρέχει, όταν μιά τέτοια νομοθεσία επιτρέπει σέ μιά εταιρεία διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού νά άντιτάσσεται στή διανομή ήχητικών υποθεμάτων, πού προέρχονται από άλλο Κράτος μέλος, μέ βάση τό άποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως πού άσκει επ' όνόματι του δικαιούχου του δικαιώματος του δημιουργού.
- 9 Τό άρθρο 36 τής συνθήκης προβλέπει, εν τούτοις, ότι οι διατάξεις τών άρθρων 30 μέχρι και 34 δέν έμποδίζουν άπαγορεύσεις ή περιορισμούς εισαγωγής, οι όποιοι δικαιολογούνται από λόγους προστασίας τής βιομηχανικής και έμπορικης ιδιοκτησίας. Η τελευταία αυτή έκφραση περιλαμβάνει τήν προστασία πού παρέχει τό δικαίωμα του δημιουργού, ιδίως κατά τό μέτρο πού άποτελεί άντικείμενο έμπορικής εκμεταλλεύσεως υπό τή μορφή άδειών εκμεταλλεύσεως ικανών νά επηρεάσουν, μέσα στά διάφορα Κράτη μέλη, τή διανομή έμπορευμάτων πού ένσωματώνουν τό προστατευόμενο φιλολογικό ή καλλιτεχνικό έργο.
- 10 Άπό πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει, τελευταία δέ από τήν άπόφαση τής 22ας Ιουνίου 1976 (Terrapin Overseas Ltd., 119/75, Rec. σ. 1039), ότι ό δικαιούχος δικαιώματος βιομηχανικής και έμπορικής ιδιοκτησίας, πού προστατεύεται από τή νομοθεσία ενός Κράτους μέλους, δέν μπορεί νά επικαλεσθεί τή νομοθεσία αυτή γιά νά άντιταχθεί στήν εισαγωγή προϊόντος, πού έχει νόμιμα διοχετευθεί στήν άγορά άλλου Κράτους μέλους από τόν ίδιο τό δικαιούχο αυτού του δικαιώματος ή μέ τή συναίνεσή του.

- 11 Στην παρούσα διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, η γαλλική κυβέρνηση υποστήριξε ότι η έν λόγω νομολογία δεν μπορεί να έχει εφαρμογή στο δικαίωμα του δημιουργού, επειδή αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα του δημιουργού να διεκδικεί την πατρότητα του έργου και να αντιτάσσεται σε κάθε παραμόρφωση, περικοπή ή άλλη τροποποίηση του έργου αυτού ή σε κάθε άλλη προσβολή του ίδιου έργου, ενέργειες οι οποίες μπορούν να βλάψουν την τιμή και τη φήμη του. Παρέχοντας έτσι μιά έκτεταμένη προστασία, το δικαίωμα του δημιουργού δεν είναι δεκτικό σύγκρισεως με άλλα δικαιώματα βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, όπως το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας και το σήμα.
- 12 Είναι γεγονός ότι το δικαίωμα του δημιουργού περιλαμβάνει ήθικά δικαιώματα όπως εκείνα που ανέφερε η γαλλική κυβέρνηση. Περιλαμβάνει, εν τούτοις, εξίσου και άλλες δυνατότητες, ιδίως δέ τη δυνατότητα εμπορικής εκμεταλλεύσεως της θέσεως σε κυκλοφορία του προστατευόμενου έργου, ιδιαίτερα υπό τη μορφή χορηγούμενων άδειων εκμεταλλεύσεως έναντι καταβολής τελών εκμεταλλεύσεως. Αυτό το τελευταίο, οικονομικής φύσεως, στοιχείο του δικαιώματος του δημιουργού είναι εκείνο που αποτελεί το αντικείμενο του ερωτήματος που έθεσε το έθνικό δικαστήριο και δεν υπάρχει λόγος να γίνει προς τούτο διάκριση, ως προς την εφαρμογή του άρθρου 36 της συνθήκης, μεταξύ του δικαιώματος του δημιουργού και των άλλων δικαιωμάτων βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας.
- 13 Άν η εμπορική εκμετάλλευση του δικαιώματος του δημιουργού συνιστά μιά πηγή έσοδων για τό δικαιούχο του, συνιστά εξίσου μιά μορφή έλέγχου της εμπορίας από τό δικαιούχο, τίς εταιρείες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού που ενεργούν επ' όνόματί του, και τούς άδειούχους εκμεταλλεύσεως. Άπ' αυτή την άποψη, η εμπορική εκμετάλλευση του δικαιώματος του δημιουργού δημιουργεί τά ίδια προβλήματα με εκείνα που δημιουργεί ένα άλλο δικαίωμα βιομηχανικής ή εμπορικής ιδιοκτησίας.
- 14 Ή άποψη που υποστήριξαν ενώπιον του Δικαστηρίου οι κυβερνήσεις της Ίταλίας και του Βελγίου, κατά την όποία, έλλείπει έναρμονίσεως σ' αυτό τόν τομέα, η άρχή της έδαφικότητας της νομοθεσίας περί δικαιωμάτων του δημιουργού υπερισχύει πάντοτε της άρχης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων στην κοινή αγορά, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, ό ουσιώδης σκοπός της συνθήκης, που αποβλέπει στη συγχώνευση των έθνικών αγορών σε μιά ενιαία αγορά, δεν μπορεί να έπιτευχθεί άν, δυνάμει των διαφόρων νομικών συστημάτων των Κρατών μελών, οι ύπήκοοί τους είχαν τη δυνατότητα να στεγανοποιούν την αγορά και να περιορίζουν συγκεκαλυμμένα τό εμπόριο μεταξύ των Κρατών μελών.

- 15 'Από τίς προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ούτε ο δικαιούχος του δικαιώματος του δημιουργού ή ο άδειούχος έκμεταλλεύσεώς του, ούτε μία εταιρεία διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού, ή οποία ενεργεί επ' ονόματι του δικαιούχου ή του άδειούχου έκμεταλλεύσεως, μπορούν να επικαλεσθούν τό αποκλειστικό δικαίωμα έκμεταλλεύσεως πού παρέχεται από τό δικαίωμα του δημιουργού, γιά νά εμποδίσουν ή νά περιορίσουν τήν εισαγωγή ήχητικών υποθεμάτων, τά όποία έχουν διοχετευθεί νόμιμα στήν άγορά άλλου Κράτους μέλους από τόν ίδιο τό δικαιούχο ή μέ τή συναίνεσή του.
- 16 'Η GEMA ύποστήριξε ότι μία τέτοια έρμηνεία των άρθρων 30 και 36 τής συνθήκης δέν άρκει γιά τήν επίλυση του προβλήματος πού έχει νά άντιμετωπίσει τό έθνικό δικαστήριο, δεδομένου ότι ή άγωγή τής GEMA ένώπιον των γερμανικών δικαστηρίων δέν αποβλέπει στήν άπαγόρευση ή στόν περιορισμό τής εμπορίας των επίδικων δίσκων και κασετών μουσικής στό γερμανικό έδαφος, αλλά στήν ισότητα των τελών έκμεταλλεύσεως πού καταβάλλονται γιά κάθε διανομή των ήχητικών αυτών υποθεμάτων στή γερμανική άγορά. 'Ο δικαιούχος του δικαιώματος του δημιουργού επί ενός έγγεγραμμένου μουσικού έργου έχει έννομο συμφέρον νά απολαμβάνει τούς καρπούς τής πνευματικής ή καλλιτεχνικής παροχής του, όποιοσδήποτε κι άν είναι ο βαθμός διαδόσεως του έργου του· δέν μπορεί, συνεπώς, νά χάσει τή δυνατότητα νά αξιώσει τέλη έκμεταλλεύσεως ίσοδύναμα μέ εκείνα πού εισπράττονται στή χώρα όπου γίνεται ή διάθεση στό έμπόριο.
- 17 Πρέπει, κατ' άρχή, νά παρατηρηθεί ότι τό έρώτημα πού έθεσε τό έθνικό δικαστήριο άφορά τίς έννομες συνέπειες τής προσβολής του δικαιώματος του δημιουργού. Δεδομένου ότι ή GEMA έχει ζητήσει, δυνάμει τής ισχύουσας έθνικής νομοθεσίας, τήν άποκατάσταση τής προκληθείσας από τήν προσβολή αυτή ζημίας, δέν παρουσιάζει ενδιαφέρον τό ότι τό ποσό πού προτίθεται νά εισπράξει πρέπει νά ύπολογιστεί σέ συνάρτηση μέ τή διαφορά μεταξύ των συντελεστών των τελών έκμεταλλεύσεως πού πρέπει νά καταβληθούν γιά τή διανομή στήν έθνική άγορά και των συντελεστών των τελών έκμεταλλεύσεως πού έχουν καταβληθεί στή χώρα κατασκευής ή μέ όποιοδήποτε άλλο τρόπο. Πράγματι, τά αίτήματά της στηρίζονται, έν πάση περιπτώσει, στό αποκλειστικό δικαίωμα έκμεταλλεύσεως του δικαιούχου του δικαιώματος του δημιουργού, πού του επιτρέπει νά άπαγορεύει ή νά περιορίζει τήν ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων στα όποία ένσωματώνεται τό προστατευόμενο μουσικό έργο.
- 18 'Εν συνεχεία, πρέπει νά σημειωθεί ότι καμιά διάταξη έθνικής νομοθεσίας δέν μπορεί νά επιτρέψει σέ μία έπιχείρηση, στήν όποία έχει άνατεθεί ή διαχείριση δικαιωμάτων του δημιουργού και ή οποία στήν πραγματικότητα μονοπωλεί τή διαχείριση αυτή στό έδαφος ενός Κράτους μέλους, νά επιβάλλει μία εισφορά στα εισαγόμενα προϊόντα από άλλο Κράτος μέλος, όπου αυτά έχουν ήδη τεθεί σέ

κυκλοφορία από τό δικαιούχο του δικαιώματος του δημιουργού ή μέ τή συν-
αίνεσή του, καί νά πραγματοποιήσει, ως έκ τούτου, μιά στεγανοποίηση στό
έσωτερικό τής κοινής αγοράς. Μιά τέτοια πρακτική θά είχε ως αποτέλεσμα νά
έπιτραπεί ή έπιβολή, από μιά ιδιωτική έπιχείρηση, μιάς έπιβαρύνσεως κατά τήν
έισαγωγή ήχητικών υποθεμάτων, τά όποια κυκλοφορούν ήδη έλεύθερα στήν
κοινή αγορά, εξαιτίας τής διελεύσεώς τους από τά σύνορα. θά συνεπαγόταν
έπομένως τήν άπομόνωση των έθνικών αγορών, τήν όποια ή συνθήκη επιδιώκει
νά καταργήσει.

- 19 'Από τίς σκέψεις αυτές προκύπτει ότι τό έπιχείρημα αυτό τής GEMA πρέπει νά
άπορριφθεί ως άσυμβίβαστο πρós τή λειτουργία τής κοινής αγοράς καί πρós
τούς άντικειμενικούς σκοπούς τής συνθήκης.
- 20 'Η GEMA καί ή βελγική κυβέρνηση έπισήμαναν στό Δικαστήριο ότι, έν πάση
περιπτώσει, ένα καθεστώς έλεύθερης κυκλοφορίας ήχητικών υποθεμάτων δέν
μπορεί νά γίνει άποδεκτό όσον άφορά τά υποθέματα πού κατασκευάζονται στό
'Ηνωμένο Βασίλειο, γιατί οι διατάξεις του άρθρου 8 του βρετανικού νόμου περί
δικαιώματος του δημιουργού (Copyright Act) έχουν ως αποτέλεσμα τή θέσπιση
μιάς νόμιμης άδειας έκμεταλλεύσεως έναντι καταβολής τελών έκμεταλλεύσεως
μέ μειωμένο συντελεστή καί γιατί ή επέκταση μιάς τέτοιας νόμιμης άδειας έκμε-
ταλλεύσεως σέ άλλες χώρες θά ήταν αντίθετη πρós τίς διατάξεις τής σμδάσεως
τής Βέρνης περί προστασίας των φιλολογικών καί καλλιτεχνικών έργων.
- 21 Τό προαναφερόμενο άρθρο 8 όρίζει κατ' ούσία ότι τό δικαίωμα του δημιουργού
ένός συνθέτη μουσικού έργου δέν προσβάλλεται από τήν κατασκευή ενός
ήχητικού υποθέματος, στό όποιο έγγράφεται αυτό τό ίδιο τό έργο, όταν έχει ήδη
έγγραφει στό 'Ηνωμένο Βασίλειο σέ ήχητικό υπόθεμα μέ σκοπό νά τεθεί σέ
κυκλοφορία από τον ίδιο τό δημιουργό ή μέ τή συναινεσή του, καί όταν, έπι-
πλέον, ό κατασκευαστής γνωστοποιεί στό δικαιούχο του δικαιώματος του
δημιουργού τήν πρόθεσή του νά προχωρήσει στήν έγγραφη του έργου μέ προο-
πτική νά τό πωλήσει καί νά του καταβάλει ως δικαιώματα έκμεταλλεύσεως
6,25 % επί τής τελικής τιμής πωλήσεως του ήχητικού υποθέματος.
- 22 'Από τή δικογραφία προκύπτει ότι τό καθεστώς αυτό έχει σάν πρακτική συ-
νέπεια νά καθορίζονται τά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως για κάθε κατασκευή
ήχητικών υποθεμάτων σέ 6,25 % επί τής τελικής τιμής πωλήσεως, δεδομένου ότι
κανένας μισθωτής τής άδειας έκμεταλλεύσεως δέν είναι διατεθειμένος νά
συμφωνήσει σέ μεγαλύτερο συντελεστή. 'Επειδή ό συντελεστής 6,25 % επιβάλ-
λεται έτσι, στήν πραγματικότητα, ως ό συντελεστής στον όποιο συμφωνούνται
οί συμβατικές άδειες έκμεταλλεύσεως, ή βρετανική νομοθεσία έχει ως συνέπεια
τή θέση ενός άνώτατου όριου στήν άμοιβή του δικαιούχου του δικαιώματος του
δημιουργού.

- 23 *Αν λοιπόν μιά εταιρεία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, ή όποία άσκει τό άποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως επ' όνόματι ενός δικαιούχου, άξιώνει τή διαφορά μεταξύ του συντελεστή 6,25 %, πού έχει καταβληθεί, και εκείνου πού ισχύει στην έσωτερική αγορά, στην πραγματικότητα επιδιώκει νά έξουδετερώσει τίς διαφορές τιμής πού προκύπτουν από ύφιστάμενες στό Ήνωμένο Βασίλειο συνθήκες και νά καταργήσει έτσι πλεονέκτημα πού άπορρέει, γιά τούς εισαγωγείς ήχητικών ύποθεμάτων, από τήν ίδρυση τής κοινής αγοράς.
- 24 *Όπως έχει ήδη διαπιστώσει τό Δικαστήριο, υπό άλλες περιστάσεις, με άπόφασή του τής 31ης Οκτωβρίου 1974 (Centrafarm και De Peijper κατά Sterling Drug, 15/74, Rec. σ. 1147), ή ύπαρξη άνομοιομορφίας μεταξύ τών έθνικών νομοθεσιών, ή όποία μπορεί νά νοθεύσει τόν άνταγωνισμό μεταξύ τών Κρατών μελών, δέν μπορεί νά δικαιολογήσει τό γεγονός τής παροχής, εκ μέρους Κράτους μέλους, μιάς νόμιμης προστασίας στην πρακτική ενός ιδιωτικού οργανισμού πού είναι άσυμβίβαστη πρós τούς κανόνες περί έλεύθερης κυκλοφορίας τών έμπορευμάτων.
- 25 Πρέπει νά σημειωθεί επιπλέον ότι, στό πλαίσιο μιάς κοινής αγοράς πού χαρακτηρίζεται από τήν έλεύθερη κυκλοφορία τών έμπορευμάτων και τήν έλευθερία παροχής υπηρεσιών, ό δημιουργός, ό όποιος ενεργεί άπευθείας ή μέσω του εκδότη του, είναι σέ θέση νά επιλέγει έλεύθερα τό χώρο, σέ όποιοδήποτε από τά Κράτη μέλη, πού θέτει σέ κυκλοφορία τό έργο του. Μπορεί νά προβεί σ' αυτή τήν επιλογή ανάλογα με τό συμφέρον του, στό όποιο υπεισέρχονται όχι μόνο τό επίπεδο άμοιβής πού έξασφαλίζεται στό έν λόγω Κράτος μέλος, αλλά και άλλοι παράγοντες, όπως πχ. οι δυνατότητες του έργου του και οι εύκολίες έμπορίας, οι όποίες είναι έξάλλου αύξημένες χάρη στην έλεύθερη κυκλοφορία τών έμπορευμάτων στό έσωτερικό τής Κοινότητας. Ύπ' αυτές τίς προϋποθέσεις, δέν μπορεί κανείς νά επιτρέψει σέ μιά εταιρεία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού νά άξιώνει, κατά τήν εισαγωγή σέ άλλο Κράτος μέλος, τήν καταβολή συμπληρωματικής άμοιβής σέ συνάρτηση με τήν άνισότητα τών επιπέδων άμοιβής πού ύπάρχουν στα διάφορα Κράτη μέλη.
- 26 Ύπό τίς περιστάσεις αυτές, οι διαφορές πού ύφιστανται, έλλείπει έναρμονίσεως τών έθνικών κανόνων περί έμπορικής εκμεταλλεύσεως τών δικαιωμάτων του δημιουργού, δέν μπορούν νά καταστούν εμπόδιο στην έλεύθερη κυκλοφορία τών έμπορευμάτων μέσα στην κοινή αγορά.

- 27 Κατά συνέπεια, ή απάντηση στό έρώτημα πού έθεσε τό Bundesgerichtshof πρέπει νά είναι τό ότι τά άρθρα 30 και 36 τής συνθήκης πρέπει νά έρμηνευθοϋν υπό τήν έννοια ότι έμποδίζουν τήν εφαρμογή μιās έθνικής νομοθεσίας ή όποία επιτρέπει σέ μιá εταιρεία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, έξουσιοδοτημένης νά προστατεύει τά δικαιώματα του δημιουργού των συνθετών μουσικών έργων, τά όποια έχουν εγγραφεί σέ δίσκους ή σέ άλλα ήχητικά υποθέματα σέ άλλο Κράτος μέλος, νά επικαλείται αυτά τά δικαιώματα για νά αξιώνει, σέ περίπτωση διανομής των έν λόγω ήχητικών υποθεμάτων μέσα στην έθνική αγορά, όταν τά υποθέματα αυτά έχουν ήδη τεθεί σέ ελεύθερη κυκλοφορία σ' αυτό τό άλλο Κράτος μέλος από τους δικαιούχους των δικαιωμάτων του δημιουργού ή μέ τή συναίνεσή τους, τήν καταβολή τελών εκμεταλλεύσεως αντιστοιχούντων στα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως, πού συνήθως εισπράττονται για τή διάθεση στην έθνική αγορά, αφού αφαιρεθοϋν τά λιγότερο ύψηλά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως, τά όποια καταβάλλονται στό Κράτος μέλος κατασκευής.

Έπί των δικαστικών έξόδων

Τά έξοδα στα όποια υποβλήθηκαν ή κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου, ή κυβέρνηση τής Ιταλικής Δημοκρατίας, ή κυβέρνηση τής Γαλλικής Δημοκρατίας και ή Έπιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι όποιες υπέβαλαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν αποδίδονται. Δεδομένου ότι ή παρούσα διαδικασία, ως προς τους διαδίκους τής κύριας δίκης, έχει τό χαρακτήρα παρεμπιπτοντος ζητήματος πού ανέκυψε ενώπιον του έθνικού δικαστηρίου, σ' εκείνο εναπόκειται νά αποφασίσει για τά δικαστικά έξοδα.

Διά ταυτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας επί του ερωτήματος πού του υπέβαλε τό Bundesgerichtshof μέ δύο διατάξεις τής 19ης Δεκεμβρίου 1979 αποφαινεται:

Τά άρθρα 30 και 36 τής συνθήκης πρέπει νά έρμηνευθοϋν υπό τήν έννοια ότι έμποδίζουν τήν εφαρμογή μιās έθνικής νομοθεσίας, ή όποία επιτρέπει σέ μιá εταιρεία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, έξουσιοδοτημένης νά προστατεύει τά δικαιώματα του δημιουργού των συνθετών μουσικών έργων, τά όποια έχουν εγγραφεί σέ δίσκους ή σέ άλλα ήχητικά υποθέματα σέ άλλο Κράτος μέλος, νά επικαλείται αυτά τά δικαιώματα για νά αξιώνει, σέ περίπτωση διανομής των έν λόγω ήχητικών υποθεμάτων μέσα στην έθνική αγορά, όταν τά υποθέματα αυτά έχουν ήδη τεθεί σέ ελεύθερη κυκλοφορία

σ' αυτό τό άλλο Κράτος μέλος από τούς δικαιούχους τών δικαιωμάτων του δημιουργού ή μέ τή συναίνεσή τους, τήν καταβολή τελών έκμεταλλεύσεως άντιστοιχούντων, στά δικαιώματα έκμεταλεύσεως, πού συνήθως είσπράττονται γιά τή διάθεση στην έθνική αγορά, αφού αφαιρεθούν τά λιγότερο ύψηλά δικαιώματα έκμεταλεύσεως, τά όποια καταβάλλονται στό Κράτος μέλος κατασκευής.

Mertens de Wilmars

Pescatore

Mackenzie Stuart

Koopmans

O'Keeffe

Bosco

Touffait

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στις 20 Ίανουαρίου 1981.

Ό γραμματεός

Ό πρόεδρος

A. Van Houtte

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN-PIERRE WARNER
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1980¹

*Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,*

Τό Δικαστήριο έπιλήφθηκε τών δύο αυτών υποθέσεων κατόπιν αιτήσεων περί έκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων, πού υπέβαλε τό Bundesgerichtshof. Σέ καθεμιά απ' αυτές, άναίρεσίβλητη στην ένώπιον του έν λόγω δικαστηρίου διαδικασία είναι ή GEMA ή, γιά νά παρατεθει όλόκληρη ή έπωνυμία της, ή Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte. Στην υπόθεση 55/80, άναίρε-

σειούσα είναι ή Firma Musik-Vertrieb membran GmbH, ή όποια άσκει τίς δραστηριότητες του είσαγωγέα καί διανομέα ήχητικών υποθεμάτων στό Άμβούργο. Στην υπόθεση 57/80, άναίρεσειούσα είναι ή Firma K-tel International GmbH, ή όποια άσκει παρόμοιες δραστηριότητες στην Frankfurt-am-Main. Τό επίδικο ζήτημα μεταξύ της GEMA καί τών άναίρεσειουσών είναι, κατ' ουσία, άν οι τελευταίες υποχρεούνταν νά καταβάλουν όρισμένα ποσά βάσει δικαιωμάτων του δημιουργού μουσικών έργων, τά όποια έχουν άναπαραχθει επί ήχητικών υποθεμάτων, πού είσάχθηκαν

1 — Μετάφραση από τά άγγλικά.